

LA MORT I LA TENDRESA DE DÉU

per AUGUST VALENSIN

A l'hora de la meva mort el que voldria sentir i el que sento actualment és això: pensar que descobriré la Tendresa. És impossible que Déu em decepcioni; la possibilitat és quelcom terrible. Jo me li aproparé i li diré: No m'enorgulleixo d'altra cosa que d'haver cregut en la vostra bondat. Aquí rau, veritablement, tota la meva força. Si aquesta certesa m'abandonés, si aquesta confiança en l'Amor em fallés, tot s'hauria acabat, perquè jo sento que, sobrenaturalment, no valc res; i si per a posseir-la cal ser digne de la benaurança, tot el que podem fer és renunciar-hi des d'ara. Però com més m'apropo a Ell, més bé comprenc que tinc raó de representar-me el Pare com a la Indulgència infinita. Que els mestres de la vida espiritual diguin el que vulguin, que parlin de justícia, d'exigències, de por...; el meu jutge és aquell que cada dia sortia de casa i mirava l'horitzó per si el fill pròdig tornava. Qui no voldrà ser jutjat per ell? Sant Joan ha escrit: «Aquell qui tem no és perfecte en l'amor». Déu no em fa por, i això és així no tant perquè jo l'estimo, sinó perquè sé que sóc estimat per ell.

I no sento la necessitat de preguntar-me perquè el Pare m'estima o què és el que estima en mi. Altrament, em veuria en un destret per a respondre i, fins i tot, seria absolutament incapaç de respondre. Ell m'estima perquè és Amor, i per a ser estimat de debò basta que jo accepti de ser estimat per ell. Però cal que jo faci aquest gest personal d'acceptació. Ho exigeix la mateixa dignitat, la mateixa bellesa de l'Amor. L'amor no s'imposa, s'ofereix.

Pare, gràcies perquè m'estimeu! I no seré pas jo que clami a vós dient que no en sóc digne! En tot cas, estimar-me a mi, tal com sóc, heus aquí el que és digne de vós, digne de l'amor essencial, digne de l'amor essencial gratuït. Aquest pensament m'encisa! Em resguarda de tot escrúpol, de la falsa humilitat que desanima, de la tristesa espiritual.

Ordinàriament pensem massa en nosaltres mateixos i massa poc en Ell. Hi ha teòlegs desgraciats que, sense confessar-s'ho, tenen com por de presentar Déu massa bo, és a dir massa bell. «És bo, però no és dèbil», diuen. Ara bé, la bondat que no arriba fins a una certa debilitat, —això que la nostra duresa anomena debilitat— és la d'aquell que té por de fomentar la mandra dels captaires i mesura la seva almoïna. El Pare és més gran i més atractiu, quan esdevé dèbil per amor! La creu em dona la raó.